

Rozhovor se sestrou pamětnicí

Studentka: Natálie Zahradníková, VSP 3. ročník

Pro rozhovor jsem si vybrala sestru z oddělení následné péče, nyní oddělení následné péče-Covid, kam docházím od prvního ročníku na brigádu. Sestra je už nyní v důchodu, stále ale pracuje na oddělení na částečný úvazek. Rozhovor jsme provedli formou komunikace přes e-mail, jelikož je nyní sestra v pracovní neschopnosti. Sestřička byla velmi ochotná a zodpověděla mi následující otázky:

Jaké středoškolské a případné vysokoškolské vzdělání máte?

Studovala jsem na gymnáziu v Praze v letech 1972-1976, maturovala jsem z českého jazyka a ruštiny a jelikož jsem se připravovala na studium dvouleté nástavby oboru Porodní asistentka, pro maturitní zkoušku jsem si jako další dva předměty zvolila biologii a chemii. Maturitu jsem složila úspěšně s dobrými známkami, proto jsem rovnou pokračovala ve studiu nástavby v letech 1976-1978.

Byla nástavba jediná možná cesta k tomu, stát se porodní asistentkou?

V té době na některé obory neexistovala jiná možnost studia než právě nástavba po střední škole. Porodní asistence a obor sociálně právní činnost byly možné studovat pouze jako nástavbové ve zdravotnictví.

Co Vás vedlo k volbě tohoto povolání?

Celý život jsem si přála pracovat s dětmi, proto jsem se vydala tímto směrem. Ke zdravotnictví jsem měla blízko, jelikož oba rodiče bývali zdravotníci.

Jaké předměty jste se vyučovali na nástavbě oboru Porodní asistentka?

Vzpomínám si, že jsme měli v prvním roce výuku z latiny, interny, chirurgie, patologie, anatomie a v následujícím roce poté gynekologii, porodnictví, neurologii, psychologii a předmět zabývající se politikou.

Chodili jste během studia na praxe do nemocnice?

Ano, praxe jsme měli opravdu hodně. První půlrok studia probíhal pouze teoreticky, od druhého půlroku až do ukončení studia se po týdnu střídala teoretická výuka z tou praktickou na různých odděleních. Na praxi jsem chodila na urologii, chirurgii, internu, neurologii, novorozenecké oddělení, gynekologii, porodní sály a gynekologickou ambulanci. Musím říct, že na praxe vzpomínám velmi ráda a se spolužačkami nás praxe velmi bavily. Mnohem více než teoretická výuka. Na praxích jsme se toho dost naučily a získaly jsme cenné zkušenosti přímo od zdravotnického personálu.

Nastoupila jste hned po škole do zaměstnání? Které oddělení to bylo?

Hned po ukončení studia jsem ve 22 letech nastoupila na oddělení rizikového těhotenství v nemocnici Na Bulovce. Velmi mile mě zde přijali.

Jaký byl Váš nástupní plat?

Můj nástupní plat byl něco okolo 1750,-.

Pracovala jste i na nějakém jiném oddělení?

Ano, prošla jsem i porodním sálem, oddělením šestinedělí, neonatologií, ARO-při práci zde jsem si dodělala ARIP a naposledy oddělení následné péče, kde jsem před důchodem byla staniční sestrou. Nyní už pracuji jen na částečný úvazek. Všechna tato oddělení v Nemocnici na Bulovce.

Jak jste se dostala k práci na ARO?

Nemocnice na Bulovce tenkrát plánovala výstavbu nového pavilonu. Jednalo se o gynekologicko-porodnický pavilon i s jednotkou intenzivní péče pro matky po rizikových porodech. Na této jednotce jsme měly sloužit čtyři. Příkazem z vedení porodnice jsem byla já a další tři kolegyně vyslány na dobu jednoho roku na ARO na zaučení. Zpátky se vrátily dvě sestry. Dvě jsme už na ARO zůstaly.

Při práci na anesteziologicko-resuscitačním oddělení jste si dodělala specializační vzdělání ARIP, jak to probíhalo?

ARIP jsem si dodělala při zaměstnání a začala jsem s ním hned poté, co jsem měla odsloužené tři roky na ARO. Řekla bych, že se jednalo o takovou formu vysokoškolského studia, kdy jsme šest měsíců chodili na přednášky a po půl roce jsme skládali zkoušku. Studovala jsem dálkově, přičemž nám Bulovka dávala na přednášky volno s tím, že nemocnici tu investici vrátíme. Konkrétně úvazkem na určitou dobu, kterou budeme muset v nemocnici určitě odpracovat. Nejsem si teď moc jistá, na jak dlouhou dobu to úvazek byl.

Přirostlo Vám některé z nich k srdci více než ostatní?

Nejčastěji a nejradši vzpomínám právě na ARO, měli jsme tam báječný kolektiv a také jsem zde působila nejdelší dobu, přes 15 let. S mnohými kolegy a kolegyněmi jsem v kontaktu do dneška. Práce zde mi přirostla k srdci a naplňovala mě maximálně.

Lišil se nějak počet odpracovaných hodin měsíčně tenkrát oproti dnešku?

Bylo to zhruba stejné, standardně cca 14-16 služeb za měsíc, výjimečně i 18-19 služeb. Ve službě nás ale bylo běžně tolik, kolik by mělo, žádná lůžka nebyla zavřená.

Ve srovnání současnost a začátek Vaší kariéry, co je jinak? Jaké největší změny ve zdravotnictví jste zaznamenala?

Těžko říct, Bulovka je po roce 2000 plná samých změn. Některé změny jsou k lepšímu a některé k horšímu. K tomu se nechci vyjadřovat. Ale co mohu říci je, že velmi těžce nesu změny ve vztazích mezi lidmi. Napětí, které přináší dodržování a kontroly různých nařízení, příkazů a směrnic. Nemyslím si, že to má natolik významný efekt oproti tomu, co bylo dříve. Pro nás byl pacient jako člen rodiny a dle zákona akce a reakce, tak, jako jsme se chovali my k němu, tak se pacient choval k nám. Nepamatuji si, že by bylo tolika stížností na nemocnice, jako je teď. Sestra tenkrát byla někdo a sklízela vděk za péči o blízké, což ji naplňovalo a byla spokojená. Tenkrát jsme se daleko více smáli, prostě se to nedá srovnat. Co se chybí týče, ty se dělaly a dělat budou. Jsme lidi a ne stroje. Možná jich je teď o něco méně, ale za jakou cenu.

Se sestřičkou pracuji na oddělení následné péče už něco přes dva roky. Nikdy mě ale nenapadlo se jí zeptat na to, jaké bylo její studium a začátky kariéry. Vůbec jsem nevěděla, že je původně porodní asistentkou a že ji k práci na anesteziologicko-resuscitačním oddělení přivedla takováto shoda okolností. Moc se těším, až se zase společně potkáme na službě a budeme si moct blíže popovídat o jejích pracovních zážitcích. Protože jak sestřička sama říká: „Hodně jsem toho zažila a taky si hodně pamatuju.“ Sestřičce mockrát děkuji, že mi i přes komplikovanější formu rozhovoru přes e-mail namísto osobního rozhovoru zodpověděla na veškeré otázky. Velmi si vážím jejího času při psaní odpovědí a ochotu při zodpovídání dotazů.

Odznáček, který sestřička dostala po absolvování nástavby oboru Porodní asistence. Některé z našich kolegyní na oddělení odznak získaly také, a to po maturitě po ukončení střední zdravotnické školy.